

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดการศึกษาให้แก่ประชาชนในวัยเรียน เฉพาะระดับประถมศึกษาชั้น รัฐได้พยายามกระจายโอกาสทางการศึกษาไปสู่ประชากรทุกกลุ่มและทุกพื้นที่ โดยเฉพาะการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ดังที่ พระราชบัญญัติประถมศึกษา ปี พ.ศ.2523 กำหนดให้ผู้ปกครองที่ไม่ต้องการให้เด็กพิการเข้าเรียน จะต้องไปขอยกเว้นในการเข้ารับการศึกษา จึงทำให้เด็กพิการมีสิทธิเท่าเทียมเด็กปกติ ทั้งนี้เป็นเพราะกระทรวงศึกษาธิการได้ทดลองสอนเด็กพิการมาทุกประเภท ตั้งแต่ปี พ.ศ.2482 รวมเวลา 40 ปีเศษ พบว่าเด็กพิการสามารถเรียนได้ไม่ว่าจะพิการด้วยเหตุแห่งร่างกายหรือสติปัญญา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2528) อีกประการ การให้สิทธิเช่นนี้แสดงให้เห็นว่าถ้าเด็กพิการได้รับสิทธิ หรืออยู่ในเกณฑ์การศึกษาภาคบังคับแล้ว จะ เป็นการสร้างเสริมคุณภาพเยาวชนของชาติที่พิการให้มีโอกาสเป็นพลเมืองดี และใช้ศักยภาพที่มีอยู่อย่างจำกัดของคนให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด โดยไม่ต้องเป็นภาระของครอบครัวหรือสังคมมากเกินไป สามารถช่วยตนเอง หรือแบ่งเบาภาระของครอบครัวได้ตามสมควร อีกทั้งยังทำประโยชน์แก่สังคม และใช้ความสามารถสร้างสรรค์ความเจริญให้แก่ประเทศชาติได้ในอนาคต

ในเรื่องความเสมอภาคทางการศึกษานี้ นวนโยบายของรัฐที่กำหนดไว้ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 หมวด 2 ข้อ 5 กล่าวว่า "รัฐพึงสนับสนุนผู้ยากไร้ ผู้ที่มีความผิดปกติทางร่างกายและจิตใจ หรือสังคมและผู้ด้อยโอกาสทางการศึกษาให้ได้รับโอกาสทางการศึกษาโดยทั่วถึงกัน" และหมวด 3 ข้อ 33 กล่าวว่า "การศึกษาพิเศษเป็นการจัดการศึกษาให้แก่บุคคลที่มีลักษณะพิเศษ หรือผิดปกติทางร่างกาย สติปัญญา หรือจิตใจ อาจจัดเป็น

สถานศึกษา เฉพาะหรือจัดในโรงเรียนธรรมดา ก็ได้ตามความเหมาะสม" จากแผนการศึกษาแห่งชาติ นี้จึงได้มีการกำหนดไว้ในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ.2530-2534) ระบุไว้ใน วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ว่า รัฐจะ "จัดการศึกษาภาคบังคับ (ประถมศึกษาปีที่ 1 - ประถมศึกษาปีที่ 6) ให้ทั่วถึงทุกท้องถิ่นและครอบคลุมเด็กที่ด้อยโอกาสให้เข้ารับการศึกษาระดับนี้ ได้แก่ เด็กที่มีปัญหา ทางด้าน เศรษฐกิจ ภาษา วัฒนธรรม โกลการคมนาคม รวมทั้งเด็กพิการที่อยู่ในสภาพที่ควรให้ การสงเคราะห์ ในส่วนที่เกี่ยวกับ เด็กพิการโดยเฉพาะได้กำหนดมาตรการที่จะขยายการศึกษา สำหรับผู้ด้อยความสามารถทางร่างกาย สมอง และจิตใจ กับการพัฒนารูปแบบการเรียนและ การสอนที่เหมาะสม (แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6, 2530)

ปัจจุบันการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการอยู่ในความควบคุมดูแลและรับผิดชอบของกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โดยจัดให้มีการศึกษาพิเศษประเภทต่าง ๆ เช่น เด็กที่พิการทางร่างกาย และมีความบกพร่องทางสุขภาพ เด็กที่ความบกพร่องทางสติปัญญา เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น เป็นต้น (กองการศึกษาพิเศษ, 2529) และการศึกษาสำหรับคนตาบอดในประเทศไทยได้จัดขึ้นเป็นครั้งแรก เมื่อ พ.ศ.2482 โดยมูลนิธิช่วยคนตาบอดแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้จัดสอนคนตาบอด ขึ้นในกรุงเทพมหานคร ตามคำแนะนำของสุภาพสตรีตาบอดชาวอเมริกัน ชื่อ Miss Genevieve Caulfield ซึ่งทำหน้าที่เป็นครูสอนนักเรียนตาบอด ปัจจุบันมีโรงเรียนสำหรับนักเรียนตาบอด 4 แห่ง ได้แก่ (1) โรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพมหานคร (2) โรงเรียนสอนคนตาบอดภาคเหนือจังหวัดเชียงใหม่ (3) โรงเรียนสอนคนตาบอดภาคใต้ จังหวัดสุราษฎร์ธานี และ (4) โรงเรียนการศึกษาคนตาบอด จังหวัดขอนแก่น แต่ปัจจุบันการจัดการศึกษาสำหรับคนตาบอด มีปัญหา คือ รัฐจัดการศึกษาให้ไม่ได้ไม่ทั่วถึง เพราะไม่สามารถจัดตั้งโรงเรียนสอนคนตาบอดได้ ในทุก ๆ พื้นที่ เนื่องจากค่าใช้จ่ายต่อหัวของนักเรียนตาบอดในโรงเรียนที่เปิดสอนนักเรียนตาบอด โดยเฉพาะสูงกว่านักเรียนปกติถึง 8 เท่า (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2528) ดังนั้นจะเห็นได้ว่ารูปแบบของการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนตาบอดในปัจจุบันได้พยายามจัดให้นักเรียนตาบอดเรียนร่วมกับนักเรียนปกติมากที่สุด ซึ่งเป็นการประหยัดงบประมาณของรัฐบาลและเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนตาบอดได้เรียนรู้สังคม ปรับตัว เข้ากับสังคม และเกิดประสบการณ์ตรง

ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการดำรงชีวิตและอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข (กองการศึกษาพิเศษ, 2532)

การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษทุกประเภท จะแตกต่างไปจากการศึกษาของเด็กปกติ ควรปรับในด้านปรัชญาการศึกษา จุดมุ่งหมายของการศึกษา เนื้อหาวิชา หลักสูตร วิธีสอน ตลอดจนอุปกรณ์การสอนบางอย่าง จึงจะสามารถสนองความต้องการของเด็กเหล่านี้ได้ (ผดุง อารยะวิญญู, 2531) โดยเฉพาะนักเรียนตาบอดซึ่งจำเป็นต้องจัดให้เป็นพิเศษแตกต่างไปจากคนธรรมดาทั่วไป เพราะนักเรียนตาบอดสามารถรับรู้ได้ต่างจากคนตาดี (หน่วยศึกษานิเทศก์, 2523) นักเรียนตาบอดต้องอาศัยประสาทส่วนที่เหลือรับรู้สิ่งต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน เมื่อนักเรียนเข้าเรียนจึงต้องได้รับการฝึกฝนให้ใช้ประสาทสัมผัสเหล่านี้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (ผดุง อารยะวิญญู, 2523) เพราะฉะนั้นการอ่านและการเขียนจึงจำเป็นต้องใช้ตัวอักษรพิเศษสำหรับคนตาบอดโดยเฉพาะ ซึ่งตัวอักษรนี้มีชื่อเรียกว่า อักษรเบรลล์ (Braille) การเขียนต้องใช้เครื่องมือเฉพาะเรียกว่า สเลท (Slate) และดินสอ (Stylus) กระดาษเนื้อหนาขนาดสมุดวาดเขียน เขียนจากตำแหน่งจุดทางขวาทางซ้ายของการสะกดคำนั้น ๆ ส่วนการอ่านจะถอดกระดาษนี้ออกมาแล้วพลิกอ่านด้านหลัง ซึ่งเป็นจุดศูนย์กลางไปขวา (สมทรง พันธุ์สุวรรณ, 2526)

ด้านหลักสูตรยังไม่มีหลักสูตรที่เป็นมาตรฐานตายตัว เท่าที่ปฏิบัติกันมากองการศึกษาพิเศษได้ใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ที่ใช้กับนักเรียนปกติ เพราะได้คำนึงถึงว่าการสอนนักเรียนเหล่านี้หลักใหญ่ ๆ ย่อมเหมือนกับนักเรียนปกติ ผิดกันแต่ในรายละเอียดปลีกย่อย (กองการศึกษาพิเศษ, 2529) หรืออาจดัดแปลงบางอย่างให้เหมาะสมกับนักเรียนตาบอด วิธีการสอนใช้วิธีการบรรยายอภิปราย ปฏิบัติ และทดลองจากของจริง (สุชา จันท์เอม, 2525) การที่นักเรียนตาบอดซึ่งเป็นเด็กพิการกลุ่มหนึ่งที่ได้รับการศึกษาในระดับประถมศึกษาโดยใช้หลักสูตรร่วมกับนักเรียนปกติ เช่นนี้ พบว่ายังมีปัญหาและอุปสรรค ตลอดจนข้อจำกัดบางประการที่เกี่ยวกับความพิการของนักเรียนตาบอด ทำให้การจัดการเรียนการสอนบรรลุเป้าหมายได้ไม่เต็มที่นัก รวมทั้งการใช้แบบเรียนร่วมกับนักเรียนปกติ สื่อการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผล ด้านบุคลากรยังขาดผู้ที่มีความรู้ความชำนาญเฉพาะทาง และขาดครูที่เอาใจใส่กระตือรือร้น และ

เสียสละอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังขาดประสบการณ์ในการสอนนักเรียนตาบอดอีกด้วย
(เพชรรัตน์ กิติวัฒนากุล, 2530)

หลักสูตรประถมศึกษา ปี พ.ศ.2521 ที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันได้จัดรวมประสบการณ์ให้
ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ 5 กลุ่มประสบการณ์ กลุ่มประสบการณ์ที่ 5 คือ กลุ่มประสบการณ์พิเศษ
ซึ่งให้โรงเรียนเลือกสอนอย่างใดอย่างหนึ่ง คือ ภาษาอังกฤษ หรือวิชาการงานที่เกี่ยวกับการ
ดำรงชีวิต แต่โรงเรียนส่วนใหญ่ได้เลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษกันมาก (ปานตา ใช้เทียมวงศ์,
ใน สุมณ อมรวิวัฒน์ แรมสมร อยู่สถาพร และ โสภภาพรรณ ชยสมบัติ, บรรณาธิการ, 2524)
เพื่อให้การสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษามีประสิทธิภาพ ประกอบกับให้คล้อยตามหลักการ
ทั่วไปของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 คือ มุ่งให้ผู้เรียนนำประสบการณ์ที่ได้จากการ
เรียนไปใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิต จึงมีผลทำให้หลักสูตรภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นวิชาเลือกนั้นมี
ลักษณะ เนื้อหาที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวันหรือนำไปประกอบอาชีพได้ (Functional English) และ
เป็นหลักสูตรที่จบในตัวเอง (Terminal Course) ในการร่างหลักสูตร จึงได้กำหนดวัตถุประสงค์
ทั่วไปและจุดประสงค์เฉพาะไว้ดังนี้

วัตถุประสงค์ทั่วไป

1. เพื่อให้มีความรู้และทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ
2. เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ทางภาษา
3. เพื่อเป็นพื้นฐานในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมทั้งในและนอกระบบโรงเรียน
4. เพื่อสร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาสากล

จุดประสงค์เฉพาะ

1. เพื่อให้มีทักษะในการออกเสียงภาษาอังกฤษ
2. เพื่อให้เข้าใจหลักเกณฑ์ทั่วไปเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างตัวสะกดและการออกเสียง
3. เพื่อให้เข้าใจและสามารถใช้โครงสร้างประโยคในการฟัง พูด อ่าน และ เขียน

ได้ตามระดับชั้น

4. เพื่อให้เข้าใจความหมายและสามารถใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมกับระดับชั้น
5. เพื่อให้สามารถใช้พจนานุกรมได้

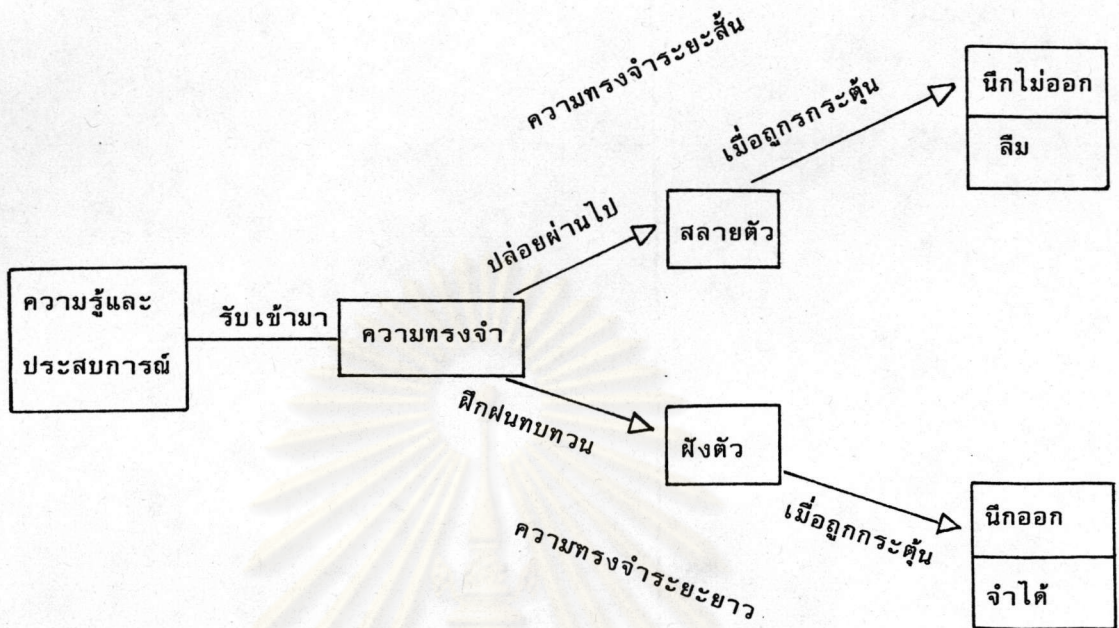
ในเรื่องของอักษรวิธีหรือวิธี เขียนที่ถูกต้องปรากฏตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงอุดมศึกษา แม้ว่าไม่ได้แยกออกเป็นวิชาการสะกดคำโดยเฉพาะ แต่ได้สอดแทรกอยู่ในการสอน เขียน โดยกำหนดไว้เป็นจุดประสงค์เฉพาะว่า เพื่อให้เข้าใจหลักเกณฑ์ทั่วไปเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างตัวสะกดและการออกเสียง อีกทั้งเพื่อให้เข้าใจความหมายและสามารถใช้คำได้เหมาะสมกับระดับชั้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2525) เพราะการสะกดคำที่ถูกต่อนั้น เป็นพื้นฐานสำคัญของการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งจำเป็นสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 เพราะเป็นระยะ เริ่มต้นของการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่สอง จึงเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องให้ความสำคัญในการสอนสะกดคำภาษาอังกฤษแก่นักเรียน นักเรียนเองก็ต้องฝึกฝนการสะกดคำอยู่เสมอ

กล่าวได้ว่านักเรียนในระดับประถมศึกษามีปัญหาในการสะกดคำภาษาอังกฤษเป็นอันมาก ดังที่ ลิทธิศักดิ์ โหมดศิริ (2526) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำผิดในภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนทดลองในกรุงเทพมหานคร พบว่าความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนกลุ่มที่ศึกษาอยู่ในเกณฑ์ที่ต้องปรับปรุงแก้ไข ซึ่งปัญหาดังกล่าวได้จากการศึกษานักเรียนปกติที่มีความพร้อมในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนตาบอดหลายเท่า เพราะตามสภาพความเป็นจริงแล้วนักเรียนตาบอดมีความแตกต่างจากนักเรียนปกติมาก นอกจากนี้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 20 ของเด็กวัยเรียนที่เป็นนักเรียนตาบอดยังมีความพิการซ้ำซ้อนร่วมด้วยอย่างน้อย 1 ประการ (กองการศึกษาพิเศษ, 2525) โดยเฉพาะความสามารถในด้านการเห็น เนื่องจากการรับรู้ด้วยสายตาเป็นการรับรู้ที่สำคัญที่สุดก่อนที่สัญลักษณ์ต่าง ๆ จะผ่านเข้าไปในสมองได้จะต้องผ่านการรับภาพที่ตา ก่อน ฉะนั้นการสูญเสียสายตาของนักเรียนตาบอดย่อมส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทำให้ผลการเรียนต่ำกว่าปกติในบางวิชา เช่น คณิตศาสตร์ ซึ่งเป็นวิชาที่ต้องใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ มาก รวมทั้งการอ่านด้วย ซึ่งการศึกษาของ Broom (1961) พบว่าองค์ประกอบของการเรียนรู้ที่สำคัญคือสายตา นักเรียนที่มีปัญหาทางสายต้ามักมีปัญหাজนเรียนไม่ทันเพื่อน และโดยเฉพาะวิชาที่ต้องอาศัยการอ่านเป็นพื้นฐานที่สำคัญสำหรับการเรียน และจากการศึกษาของ Shane (1969) ก็ได้ผลทำนองเดียวกันว่า ความล้มเหลวในการเรียนสะกดคำของนักเรียนมีสาเหตุสำคัญมาจากตัวนักเรียนเอง เช่น เกี่ยวกับความบกพร่องทางการเห็น เป็นต้น อีกประการที่ทำให้นักเรียนตาบอดเรียนการพูดและการสะกดคำช้ากว่าปกติ

อาจเนื่องจากนักเรียนมองไม่เห็นริมฝีปากผู้พูดหรือครูผู้สอน (สุชา จันท์เอม, 2525) ซึ่งสาเหตุเหล่านี้ทำให้การสะกดคำของนักเรียนตาบอดเป็นไปด้วยความยากลำบาก นอกจากปัญหาในเรื่องความบกพร่องทางการเห็นแล้ว ในการเรียนภาษาของนักเรียนตาบอดยังจำเป็นต้องเรียนรู้คำย่ออักษร เบรลล์อีกด้วย เพราะจะช่วยให้การอ่านของนักเรียนตาบอดเร็วขึ้น เช่น ar ในคำ fear, ag ในคำ again เป็นต้น ซึ่งสร้างความสับสนแก่นักเรียนตาบอดอย่างมากทั้งในการอ่านและการเขียนคำ และยังมีผลต่อทักษะการสะกดคำของนักเรียนตาบอดอีกด้วย (กองการศึกษาพิเศษ, 2532)

กล่าวได้ว่าปัญหาทางสายตาและกระบวนการเรียนของนักเรียนตาบอด ทำให้การสะกดคำเป็นไปอย่างล่าช้าหรือมีปัญหา ครูผู้สอนต้องวินิจฉัยสาเหตุรวมทั้งต้องแก้ไขปัญหาและข้อบกพร่องนั้น จึงจำเป็นที่ครูจะต้องหาวิธีเพื่อพัฒนาให้นักเรียนตาบอดได้ใช้ความสามารถที่ยังเหลืออยู่ให้เกิดการรับรู้และเรียนรู้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษซึ่งมีหน้าที่โดยตรงในการศึกษาหลักแก่นักเรียนตาบอด ต้องพยายามพัฒนาวิธีสอนและกิจกรรม เฉพาะ เพื่อเสริมทักษะด้านต่าง ๆ ทางภาษาให้แก่เรียนตาบอด (กองการศึกษาพิเศษ, 2525) โดยเฉพาะการสะกดคำ เพราะแบบฝึกหัดการสะกดคำภาษาอังกฤษที่กำหนดไว้ในหนังสือเรียนอย่างเดียวนั้นว่ายังไม่เพียงพอเกินไป อีกทั้งยังไม่เหมาะสมแก่นักเรียนตาบอดอีกด้วย ฉะนั้นการพัฒนาแบบฝึกหัดสะกดคำที่เหมาะสมกับนักเรียนตาบอดเพื่อฝึกทักษะการสะกดคำหลังการเรียนเนื้อหาไปแล้ว จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะการเรียนภาษาให้ได้ผลดี แม่นยำ และรวดเร็ว จำเป็นต้องอาศัยการฝึกซ้ำซ้ำทวน (Drill) เป็นอันมาก ดังแผนภูมิที่ 1

แผนภูมิที่ 1 ความทรงจำระยะสั้นและระยะยาว

แหล่งที่มา : ศิรินาถ เพชรทองคำ. การสร้างแบบฝึกหัดทักษะภาษาไทย เรื่องสระเสียงสั้น สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งและสอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.

จะเห็นได้ว่า เมื่อนักเรียนจำสิ่งใดได้ในระยะสั้น ถ้าไม่ทบทวนจะลืมสิ่งนั้น แต่ถ้ามีการทบทวนจะจำได้นาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านภาษาซึ่งถือว่าเป็นทักษะที่ต้องได้รับการทบทวนอยู่เสมอ

การนำความรู้ที่ได้เรียนมาแล้วมาฝึกฝนเพื่อให้เกิดความเข้าใจกว้างขวางมากขึ้น โดยใช้แบบฝึกโดยตรงถือว่าเป็นสิ่งจำเป็น และควรจัดรวบรวมเป็น เรื่องใด เรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ แบบฝึกที่มีอยู่ในปัจจุบัน นอกจากจะไม่เหมาะสมสำหรับนักเรียนคาบอดแล้ว ยังกระจัดกระจาย ไม่รวมต่อเนื่องและมักปะปนอยู่กับ เรื่องอื่น ดังที่ Billows (1962) ให้ความเห็นว่า

หนังสือแบบฝึกหัดมีมากก็จริง แต่มักเป็นประเภทผสมปนเปกัน ทำให้ ความคิดกระจัดกระจายไม่รวมอยู่ในเรื่องเดียวกัน ครูจึงควรสร้างแบบฝึกหัดสำหรับ เรื่องใด เรื่องหนึ่งขึ้นฝึกเด็กโดยเฉพาะ จะช่วยให้เด็กกระตือรือร้นและสนใจที่จะทำมากกว่า

ดังนั้นการจัดทำแบบฝึกการสะกดคำภาษาอังกฤษไว้เป็นเรื่องเดียวกัน โดยจัดไว้เป็น ชุดและพัฒนากิจกรรมให้เหมาะกับนักเรียนตามอด ที่เรียกว่า การพัฒนาชุดการฝึกสะกดคำภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนตามอดนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งและถือได้ว่าเป็นอุปกรณ์การเรียน การสอนอย่างหนึ่ง เพราะแบบฝึกมีประโยชน์ต่อผู้เรียนและผู้สอนหลายด้าน ดังนี้

1. เป็นอุปกรณ์ช่วยลดภาระของครู
2. ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาได้ดีขึ้น
3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล ทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในทางจิตใจมากขึ้น
4. ช่วยเสริมทักษะทางภาษาให้คงทน.
5. เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากเรียนบทเรียนแล้ว
6. ช่วยให้เด็กสามารถทบทวนได้ด้วยตนเอง
7. ช่วยให้ครูมองเห็นปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียนได้ชัดเจน
8. ช่วยให้นักเรียนฝึกฝนได้เต็มที่ นอกเหนือจากที่เรียนในเวลาเรียน
9. ช่วยประหยัดแรงงานและ เวลาของครู
10. ช่วยให้ผู้เรียนเห็นความก้าวหน้าของตนเอง (Greene and Petty, 1971)

จากปัญหาการสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนตามอด และประโยชน์ของแบบฝึกดังกล่าว ผู้วิจัยซึ่งมีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษนักเรียนตามอด มีความสนใจที่จะพัฒนาชุดการฝึกสะกดคำภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนตามอดขึ้น ชุดการฝึกสะกดคำนี้มีลักษณะ เป็นแบบฝึกเพื่อใช้ฝึกฝนทักษะการสะกดคำภาษาอังกฤษนักเรียนตามอดหลังจากที่เรียน เนื้อหาคำศัพท์ไปแล้ว และกิจกรรมการฝึกที่จัดไว้แต่ละชุดได้มุ่งพัฒนาให้เหมาะสมสำหรับนักเรียนตามอด เป็นสำคัญ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาชุดการฝึกสะกดคำภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนตามอดชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนตามอดชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ฝึกสะกดคำด้วยชุดการฝึกสะกดคำภาษาอังกฤษ

สมมติฐานของการวิจัย

ความสามารถในการสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนตาบอดชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการฝึกสะกดคำด้วยชุดการฝึกสะกดคำภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการฝึก

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ได้จากการเลือกแบบเจาะจง คือ นักเรียนตาบอดชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2533 ของโรงเรียนการศึกษาคนตาบอดจังหวัดขอนแก่น และโรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพมหานคร จำนวน 24 คน ดังรายละเอียดในบทที่ 3

2. ชุดการฝึกสะกดคำภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนตาบอด ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ในครั้งนี้ มีลักษณะเป็นแบบฝึกเพื่อใช้ฝึกทักษะการสะกดคำภาษาอังกฤษนักเรียนตาบอด หลังจากที่เราเรียนเนื้อหาคำศัพท์ไปแล้ว สร้างขึ้นโดยอาศัยหลักสำคัญตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาที่สัมพันธ์กับการสร้างแบบฝึกของ Edward L. Thorndike ซึ่งมีเนื้อหาคำศัพท์จากหนังสือ English Is Fun Book III บทที่ 1-7 จำนวน 70 คำ โดยแบ่งคำศัพท์ออกเป็นหมวดหมู่ตามลักษณะและความหมายของคำ และจัดไว้เป็นชุดจำนวน 10 ชุด แต่ละชุดประกอบไปด้วย คู่มือการใช้ชุดการฝึก, เนื้อหา, สื่อ, กิจกรรมการฝึกสะกดคำที่เหมาะสมกับนักเรียนตาบอด ชุดละ 5 ตอน และการประเมินผล ซึ่งเป็นแบบฝึกหัดท้ายชุดการฝึกพร้อมทั้งเฉลยเพื่อให้นักเรียนตาบอดตรวจคำตอบได้ด้วยตนเอง

เนื้อหาของชุดการฝึกซึ่งแบ่งออกเป็น 10 ชุดดังนี้

ชุดที่ 1 ประกอบด้วยคำศัพท์จำนวน 7 คำ ได้แก่ coconut, grapes, mangosteen, papaya, pineapple, pomelo และ watermelon

ชุดที่ 2 ประกอบด้วยคำศัพท์จำนวน 9 คำ ได้แก่ fish sauce, flour, pepper, powder, salt, soap, sugar, tissue paper และ toothpaste

ชุดที่ 3 ประกอบด้วยคำศัพท์จำนวน 7 คำ ได้แก่ chalk, change, clean, drink, piece, same และ speak

ชุดที่ 4 ประกอบด้วยคำศัพท์จำนวน 7 คำ ได้แก่ afternoon, bathroom, breakfast, dinner, evening, lunch และ morning

ชุดที่ 5 ประกอบด้วยคำศัพท์จำนวน 8 คำ ได้แก่ beef, chicken, coffee, milk, noodles, pork, rice และ vegetable

ชุดที่ 6 ประกอบด้วยคำศัพท์จำนวน 6 คำ ได้แก่ art, math, money, music science และ study

ชุดที่ 7 ประกอบด้วยคำศัพท์จำนวน 6 คำ ได้แก่ bottle, bowl, glass, plate, shop และ spoon

ชุดที่ 8 ประกอบด้วยคำศัพท์จำนวน 7 คำ ได้แก่ address, hungry, listen to, radio, river, television และ thirsty

ชุดที่ 9 ประกอบด้วยคำศัพท์จำนวน 6 คำ ได้แก่ arrive, behind, first, in front of, last และ leave

ชุดที่ 10 ประกอบด้วยคำศัพท์จำนวน 7 คำ ได้แก่ bank, health center, hospital, house, post office, temple, และ train station

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ชุดการฝึกสะกดคำภาษาอังกฤษ หมายถึง แบบฝึกสะกดคำภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนตามอด ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 มีจุดประสงค์เพื่อใช้ฝึกทักษะการสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนตามอดหลังจากที่เรียนเนื้อหาคำศัพท์ไปแล้ว ซึ่งสร้างขึ้นโดยอาศัยหลักสำคัญตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาที่สัมพันธ์กับการสร้างแบบฝึกของ Edward L. Thondike ซึ่งมีผู้ศึกษาและเขียนไว้ ดังนี้

1. กฎแห่งการฝึก (Law of Exercise หรือ Law of Practice) ซึ่งกล่าวว่า สิ่งใดก็ตามที่มีการฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ และทำอย่างถูกต้อง ย่อมจะทำให้ผู้ฝึกมีความคล่องและสามารถทำได้ดีในทางตรงกันข้ามสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้รับการฝึกหัดหรือทอดทิ้งไปนานแล้ว ย่อมจะทำได้ไม่ดี (สุจริต เพียรชอบ, 2522)

2. กฎแห่งผล (Law of Effect) ซึ่งกล่าวว่า การเรียนจะต้องประกอบไปด้วยความพอใจและความยินดี เหล่านี้จะทำให้ผู้เรียนเกิดความมานะพยายามอีกด้วย ในทางกลับกันถ้าการเรียนเป็นไปด้วยความไม่เต็มใจ ก็จะทำให้ผู้เรียนลดความพยายามลง ฉะนั้นการให้ผู้เรียนทราบและการทำงานของตนเอง ได้แก่ การเฉลยคำตอบให้นักเรียนได้ทราบผลการทำงานโดยรวดเร็ว นอกจากได้ทราบว่าผลการทำงานของตนเองเป็นอย่างไรแล้ว ยังสร้างความพอใจให้แก่ผู้เรียนอีกด้วย (สมบัติ มหารส, 2520)

3. การจูงใจ (Motivation) โดยการจัดแบบฝึกจากง่ายไปหายาก จากแบบฝึกสั้นไปสู่แบบฝึกที่ยาว เนื้อหาที่นำมาสร้างควรมีหลากหลาย กิจกรรมควรมีหลายรูปแบบ เพื่อเป็นการดึงดูดใจของนักเรียนซึ่งจะทำให้ประสบผลสำเร็จในการฝึก และยังช่วยกระตุ้นให้นักเรียนติดตามอยากทำแบบฝึกต่อไป (พรณี ชูทัย, 2522)

ชุดการฝึกสะกดคำที่มีเนื้อหาคำศัพท์จากหนังสือ English Is Fun Book III บทที่ 1-7 จำนวน 70 คำ ซึ่งได้จากการคัดเลือกคำที่เหมาะสมที่จะนำมาฝึกสะกดคำนักเรียนตามออด โดยครูผู้สอนภาษาอังกฤษนักเรียนตามออดจำนวน 10 ท่าน และแบ่งคำศัพท์ออกเป็นหมวดหมู่ตามลักษณะและความหมายของคำ โดยจัดไว้เป็นชุด จำนวน 10 ชุด แต่ละชุดประกอบไปด้วยคู่มือการใช้ชุดการฝึก, เนื้อหา, สื่อ, กิจกรรมการฝึกสะกดคำภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับนักเรียนตามออดชุดละ 5 ตอน และการประเมินผล ซึ่งเป็นแบบฝึกหัดท้ายชุดการฝึกพร้อมทั้งเฉลย เพื่อให้ นักเรียนตามออดตรวจคำตอบได้ด้วยตนเอง

ชุดการฝึกทุกชุดได้แปลเป็นอักษรเบรลล์เพื่อใช้กับนักเรียนตามออดโดยห้องสมุดคอลฟิลด์ ปากเกร็ด นนทบุรี

นักเรียนตามออด หมายถึง นักเรียนตามออดชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2533 ของโรงเรียนการศึกษาตามออด จังหวัดขอนแก่น และโรงเรียนสอนคนตาบอด กรุงเทพมหานคร จำนวน 24 คน

ข้อตกลงเบื้องต้น

การพัฒนาชุดการฝึกสะกดคำภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนตามออดชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดระดับความผิดพลาดไว้ประมาณ 2.5% เพื่อประกอบการพิจารณาเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

การพิจารณาประสิทธิภาพของชุดการสอน ผู้วิจัยกำหนดไว้ 3 ระดับคือ

- ก. "สูงกว่าเกณฑ์" เมื่อชุดการสอนมีประสิทธิภาพตั้งแต่ 82.5/82.5 ขึ้นไป
- ข. "เท่าเกณฑ์" เมื่อชุดการสอนมีประสิทธิภาพระหว่าง 80/80 ถึง 82.5/82.5
- ค. "ต่ำกว่าเกณฑ์แต่ยอมรับ" เมื่อชุดการสอนมีประสิทธิภาพต่ำกว่าเกณฑ์ แต่ยอมรับ

ว่ามีประสิทธิภาพหรือไม่ต่ำกว่า 77.25/77.25

นักเรียนตามอดชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษารั้งนี้ เป็นนักเรียนตามอดที่ได้เรียนรู้การอ่าน และการเขียนอักษรเบรลล์มาแล้ว และสามารถใช้อักษรเบรลล์ได้เป็นอย่างดี

นักเรียนตามอดที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในศึกษารั้งนี้ มีความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษเท่ากัน และได้เรียนเนื้อหาคำศัพท์ทั้งหมดในชุดการฝึกนี้แล้ว ชุดการฝึกนี้จะถือเป็นการฝึกฝนทักษะการสะกดคำภาษาอังกฤษหลังจากได้เรียนเนื้อหาไปแล้ว

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ได้ชุดการฝึกสะกดคำภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนตามอดชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. เป็นแนวทางในการพัฒนาชุดการฝึกทักษะด้านอื่น ๆ ในวิชาภาษาอังกฤษหรือวิชาอื่น ๆ ที่เหมาะสมกับนักเรียนตามอดต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย